

TRÄHÄRKE

1979

Nr. 12

**MOSKVAS TOIMUS
ÜLEMAAILMNE
KONVERENTS
«KÕIGILE LASTELE
RAHULIK JA ÖNNELIK
TULEVIK». KOHAL
OLID ESINDAJAD
AAFRIKAST JA
AMEERIKAST,
EUROOPAST, AASIAST
JA AUSTRALIAST.
RÄAGITI LASTEST,
NENDE RÕÖMUDEST
JA MUREDEST.
MEIE KODUMAA
DELEGATSIOONIS,
VIIBIS SELLEL
TÄHTSAL NÕUPIDA-
MISEL AJALEHE
«SÄDE» TOIMETAJA,
TEENELINE
AJAKIRJANIK
JUTA RENZER.**

MIS LÄKS KÕIGE ROHKEM SÜDAMESSE?

Siin on konverentsi embleem. Tüdruk ja poiss hoiavad oma kätel maakera. Aga kui nii olekski? Arvan, et siis säraks alati maakera kohal päike, kõik lapsed oleksid terved, käiksid koolis ja kasvaksid suureks. Kahjuks nii see ei ole. Maailmas elab lapsi, kellel on palju rõõme; aga ka lapsi, kellel on palju muresid. Meie lapsed kuuluvad esimeste hulka. Neil on vanemad, kodu, lasteaed, kool, pioneerilaager ja mis kõik veel. Ema Liibanonist

Pildistanud GUSTAV GERMAN

hakkas nutma, kui nägi, kuidas Nõukogudemaa lapsed elavad ja õpivad. Küllap meenusid oma maa lapsed ning nende mured.

Agas muresid on maailma lastel palju. Meenub kohtumine Lea Guido Lopeziga Nikaraaguast — riigist Kesk-Ameerikas, kus rahvas hiljuti võitles kätte vabaduse. Harva olen näinud nii kurbi silmi kui sellel naisel. Alles teda kuulates mõistsin tema silmade keelt: Nikaraagua lapsed vajavad leiba, piima, soola, ravimeid, koolitarbeid, haiglavoodeid. Muidugi tahaksid lapsed ka mänguasju. Lea Guido Lopez loodab, et nende lapsi abistab meie Nõukogudemaa.

Kõike seda, mida vajavad Nikaraagua lapsed, vajavad maailmas miljonid. Sest miljonid lapsed ei tea, mis on täis kõht, oma voodi, oma kodu, aabits, kool, haigla.

Paaegu kõik need lapsed aga teavad, mida tähendavad relvad ja sõjad. Relvi toodetakse maailmas palju ning nendele raisatakse tohutult raha. Kui sellest väike osagi kulutada laste heaks, poleks maailmas nälgivaid lapsi ja kõik võiksid õppida lugema. Seda soovisid konverentsist osavõtjad, seda soovivad kõik hea tahtega inimesed.

JUTA RENZERIGA
vestles
ELJU MARDI

SINISTE MÄGEDE MAA

Kui kaugel meist on Tšuktšimaa, ei oska sa praegu veel ette kujutada. Et sinna jõuda, tuleb lennata läbi kogu tohutu Nõukogudemaa ikka ida ja natuke ka põhja suunas, kuni jõuame maailma kõige suurema veekogu, Vaikse ookeani äärde. Umbes pool Tšuktši rahvusringkonna territooriumist jääb põhja poole polaarjoont. Silmaga seda polaarjoont näha ei ole, aga tunda on küll. Nii et kui just pole suvekuud, tuleb kasukakrae üles tõsta ja kõrvik sügavalt pähe vajutada. Pakaselistel päevadel pole Tšuktšimaal 60 külmakraadi mingi haruldus. Ja lumeformipäevadel lööb tuulevihur jalust maha isegi tugeva mehe.

Tšuktšimaale on antud palju nimetusi. Puudeta maa, ütlevad mõned, ja õige see on. Puid ei kasva seal tõesti. Nad ei saagi kasvada, sest lühikese suve jooksul ei jõua igikülmunud pinnas nii sügavalt sulada, et puujuured toitu saaksid. Põhjapõtrade maa, ütlevad teised, ja tabav on seegi. Põhjapõdrakasvatus on tšuktšide peamine tegevusala. Neid uhkete sarvedega loomi loendatakse sealsete sovhooside karjades rohkem kui pool miljonit. Siniste mägede maa — panin mina oma loo pealkirjaks, ning tõsi on ka see. Enamik Tšuktšimaast on mäGINE, ja suvel näivad silmapiirini ulatuvate mägede kiviridused nõlvad just sedamoodi välja, nagu oleksid nad sinistesse looridesse rüütatud. Meheiga tagasi arvati sealsetid mägesid täiesti kasututeks. Nüüd on leitud, et see pole kaugeltki nii. Sinised mäed on rikkad maavaradest. Praegu saadakse sealt metalle, millela ei tule toime ühegi maa tööstus — volframit, inglistina, hõbedat, kulda.

Agas räägime nüüd tšuktši lastest. Sulle on kindlasti uudiseks, et niisuguseid koole nagu meil

tšuktši lastel ei ole. Nemad käivad rajoonikeskustes asuvas internaatkoolides. Ja kõik koolikulud kannab riik. Ning mitte ainult koolikulud. Mulle jutustati, kuidas iga rajooni juhtkond hoolitseb selle eest, et lapsed esimeseks septembriks koolipinki jõuaksid. Aegsasti märgitakse iga koolilapse nime taha, kus ta augustikuu lõpul asub. Ja mõni päev enne kooli algust sõidavad keskusest välja roomiktraktorid ning tõusevad õhku helikopterid. Asi on nimelt selles, et põhjapõtrade kasvatajad ei saa ühes paigas pikalt peatuda. Karjad on kogu aeg liikvel. Agas koos põtradega liiguvad ka karjused oma peredega. Sageli koolimajast mitusada kilomeetrit eemale. Nii kaugelt ei saakski omal jõul kooli tulla, liiatigi, kui puuduvad teed, mida mööda liikuda. Ja kui mäekurdesse on juba tuisanud lund, millel on tšuktši keeles imeliselt helisev nimi — lin-lin.

Lumi katab Tšuktšimaad enamiku aastast. Küllap seepärast siras lumi ka suuremal osal pildidest, mida nägin lastejoonistuste näitusel väikeses Tšuktšimaa linnakeses Egvekinotis. Need olid paljukõnelevad pildid. Nad ütlesid mulle, et tšuktši lapsed oskavad kõike seda, mida oskavad lapsed mis tahes meie maa koolis. Agas mõnelt pildilt sain veel teda, et lisaks sellele mõistavad nad ka palju niisugust, mis on ainult neile vajalik. Ja mis teeb neist oma ilusa karmi maa tõelised peremehed.

Ma ütlen, mis neil pildidel oli.

Poiss koerterakendiga.

Poiss püssi ja jahisaagiga.

Tüdruk püstkoja ees, põdrasarvest klopits uhkelt käes.

JAAN RANNAP

SOOR JA LAI ON MAA MIS ON MU HOOD

Õnnelik kuusk

Ühel märtsikuu hommikul ärkas tuul pärast seda, kui oli kolm korda kolm ööd ja kolm korda kolm päeva tukkunud, ja läks maad mööda ringi luusima. Seda juhtub õige harva, et märtsikuu tuul ühtejärke nii kaua magab, aga seekord, näe, juhtus. Ju vist sellepärast, et enne oli ta kolm päeva ja kolm ööd lund hangedesse kuhjanud ja raskest tööst lõpuks puruväsinuks jäänud. Nüüd tundis tuul ennast puhana ja tahtis mängida. Sest ikka on nii, et enne töö ja pärast mäng.

Mängima läks tuul metsa. Kui tuul tunneb mängulusti, siis läheb ta alati metsa, sest seal on puhas õhk ja pole vabrikute tossu.

Kõigepealt vuhises tuul haavikusse. Haavik hakkas madalal häälel mühama. Oled sa kunagi kuulnud, kuidas mühab haavik märtsikuu tuules? Kui kevad tuleb, siis mine kuulama.

Haavikust formas tuul jõe äärde üksiku kase okstesse. Seal hakkas ta vihiseks. Kuula sedagi, kuidas tuul kaseragudes vihiseda mõistab.

Kase okstest kihutas tuul männikusse. Männikus tõusis vägev kohin.

Kui männik juba kohises, tuiskas tuul kõrge kuuse juurde ja hakkas sasima selle oksa. Kuuseoksad olid käbisid täis. Igal aastal pole kuuseokstel nii palju käbisid, aga tookord oli. Kuusk oli just-just paofanud oma käbide soomused. Nõnda teevad kõik kuused, kui tunnevad, et kevad hakkab lähenema. Otsekohe pudenesid käbide paakil soomuste alt välja seal peidus olnud seemned. Seemneid sai ühtekokku sada tükki. Et igal kuusesemnel on küljes tilluke tiib, siis tuhisesid nad nüüd kõik tuulega kaasa lennata. Kaksikümmend seemet kandis tuul jõejäälle. Need viis vesi kevadel ära.

Kaheksakümmend seemet pudenes lumele laiali. Neid nokkisid lumelt linnud ja kröbistasid hiired. Üks tiivaga seeme sattus Pilvi ja Urve koduaia taga mulda. Küll otsisid sedagi linnud ja otsisid hiired, aga seemet üles ei leidnud. Tema kasvas nooreks puuks.

See juhtus nii ammu, et sind, mu väike lugeja, ei olnudki siis veel olemas. Ei olnud metsavahi peres siis ka veel Pilvit ega Urvet. Tollel kevadel, kui Pilvi sündis, punus noore kuuse okstesse pesa muusträstas ja isalind laulis siis kaevu juures vahtral südasuveni. Aga sel talvel, mil sündis Urve, magas kuuse all samblast ja lehtedest pesas talveund siil. Nüüd on Pilvi kaheksa aastane ja Urve saab jaanuaris kuueseks. Kuid kuusk seisab aia taga, kõrgem kui kaks meest. Igal näärjohtul paneb Pilvi ja Urve isa, kes on metsavaht, kuuse külge küünlad, mitte elektriküünlad, vaid päris küünlad. Ja kui on tuulevaikne öhtu, siis põlevad need seal hilise ööni. Algul vaatab kogu pere õues, kuidas lumi kuuse ümber kumab küünalde valguses, aga pärastpoole on see toa aknast kenasti näha. Terves ümbruses ei ole teist nii ilusat näärikuuske. Ka teist nii õnnelikku näärikuuske ei tea Pilvi ega Urve ümberkaudu, sest teiste laste näärikuuskedel pudenevad okkad maha ja need põletatakse pärast nääre ära või visatakse välja lumehangele või koguni prügikasti kõrvale vedelema. Aga nende näärikuuse oksad jäävad ikka roheliseks. Ja kui tulevad uued näärid, siis vilguvad seal jälle küünlad. Kui ainult tuul neid ära ei kustutaks!

Vaat siis, mis võib juhtuda, kui märtsikuu tuul mängutujus sada kuusesemet sülle haarab ja need lumele laiali pillab.

FRED JÜSSI

MAIMU LINNAMÄGI

ÜKS TALVINE ÖHTU,
TÜKK TÄHIST ÖÖD,
ON NÄÄRITAATIDEL PÖLIST TÖÖD.

NII KÜLADEST KÜLLA JA LINNADEST LINNA
ÜKS TAAT TAHAB PÖDRASAANIGA MINNA.
SELLEL PÖDRAL ON UHKED KIRJATUD VALJAD
JA KAELAS KULJUSED HÖBEHALJAD.
ENT TAADIL ON VALGE KASUKAS ÜLL
NING KINKE SAANIS ENAM KUI KÜLL.

VÕI SOOVID EHK SUUSKADEL TAATI NÄHA!
MIKS MITTE! TA VÕIB SULLE MEELEHEAD TEHA.
SIIN HANG, SEAL HANG, TA RASSIKS JA RÜHIKS
NING LABAKINDAGA HIGI PÜHIKS.
VIST KERGE EI OLEKS, SAAD ISEGI ARU,
KOTT SELJAS, TAL TARIDA KINGIVARU!

AGA KUI SULLE MEELDIKS JUST KOPTER ENAM!
HEA OLEKS! NÄÄRITAADIL ON KOPTERIL KENAM.
PILVEPAOST ALLA KAEDA,
HOIDA MUUDKUI ROOLI;
LASKUDA LASTEAEDA
VÕI KOPSATADA KOOLI.

JA JOOKSEKS KOKKU SEAL SEDAMAID
HULK PISIPÖNNE, SALK SUUREMAID.
NING SÜTTIKSID KUUSKEDE RÖÖMSAD TULED,
KUI HÜÜTAKSE KOORIS:
«NÄE, NÄÄRITAAT TULEB!»

OI KOPTEREID, SUUSKI JA PÖDRASAANE!
OI TAATIDE TÄIDETUD KINGIPLAANE!

Enna räägib isaga

Isa tuli töölt ja oli pahane.

«Miks sa pahane oled?» küsis enna.

«Mul on paha meel,» ütles isa.

«Miks sul paha meel on?» küsis enna.

«Mul on pahad mõtted?» ütles isa.

«Miks sul pahad mõtted on?» küsis enna.

«Mul on paha tuju,» ütles isa.

«Miks sul paha tuju on?» küsis enna.

«Mul on paha olla,» ütles isa.

«Miks sul paha olla on?» küsis enna.

«Mul on paha elada,» ütles isa.

«Miks sul paha elada on?» küsis enna.

«Ma olen paha inimene. Ma tulen töölt ja olen pahane. Nii paha inimene olen ma. See teeb mind pahaseks. Selle pärast on mul paha elada. Sellepärast olen ma pahane,» ütles isa.

«Ära siis ole,» ütles enna.

«Ega ma ei olegi,» ütles isa.

«Aga sa olid, kui tulid?» ütles enna.

«Ah, natuke olin. Täna oli hea päev muidu,» ütles isa.

«Meil oli ka siin,» ütles enna.

«No näed sa!» ütles isa.

Olavi armastus

Küll see meie õue Olav ikka armastab oma isa ja ema!
Vaevalt saab ta trepikojast õuele tulnud ja teiste lastega koos
natuke mängitud, kui kostab juba kilekõlavalt:

«Eeeemaal!»

«liiisaal!»

Ju ta neid siis jälle näha tahab, kuigi toasttulemisest on möödas
vaid jupike aega.

Imelikul kombel Olavi vanemad ei vasta niisugusele erakordsele
kiindumusele. Pole nad sugugi kõva kuulmisega ega ela kuigi
kõrgel korrusel, aga aknale ei tule. Või on neid viimaks ära tüü-
danud see iga päev õuelt kõlav poolehoiupuhang?

Igal juhul on Olav sunnitud kordama:

«Ee-e-maaa!»

«l-i-sa-a!»

Ja teised lapsed aitavad omalt poolt:

«Mis sa ki-i-sa-ad!»

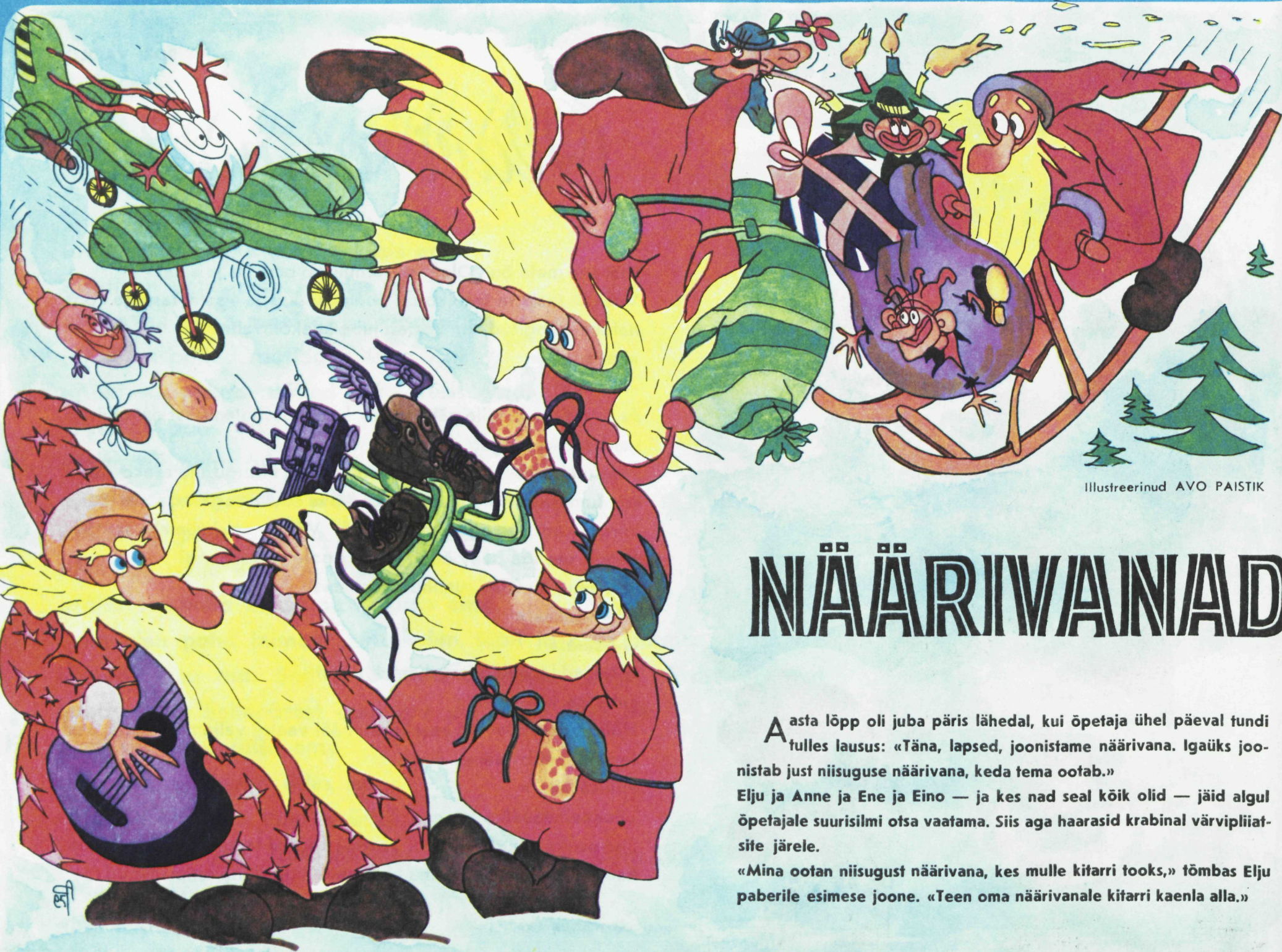
Nüüd tuleb Olavil, vaesekesel, hääl veelgi valjemaks tõsta, sest
temale peab jääma õigus.

«liiisäääää!»

«Eeeeemäääää!»

See peaks nüüd küll ära kostma koguni tagumisse tuppa riide-
kapi nurka, kui isa ja ema ehk juhuslikult sinna on pugunud.

Illustreerinud AVO PAISTIK

INÄÄRIVANIAD

Aasta lõpp oli juba päris lähedal, kui õpetaja ühel päeval tundi tulles lausus: «Täna, lapsed, joonistame näärivana. Igaüks joonistab just niisuguse näärivana, keda tema ootab.»

Elju ja Anne ja Ene ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — jäid algul õpetajale suurisilmi otsa vaatama. Siis aga haarasid krabinal värvipliatsite järele.

«Mina ootan niisugust näärivana, kes mulle kitarri tooks,» tõmbas Elju paberile esimese joone. «Teen oma näärivanale kitarri kaenla alla.»

Õpetaja noogutas. «Tee, tee kitarr. Kui sa kitarriga saad ja mängima õpid, on meil edaspidi koondustel hea laulda.»

«Mina ootan näärivana, kes tooks nelja värviga pastapliiatsi,» kuulutas Anne. «Ainult et kuidas seda joonistada? Vist on parem, kui lepin uis-kudega.»

Aga Ene ütles: «Mina igatahes teen tõukekelguga näärivana. Tõukekelku olen ma ammu soovinud, pealegi on näärivanal sellest kasu ka. Ta saab teiste kingid kelguistmele panna.»

Tunni lõpuks said pildid valmis, üks ilusam kui teine. Elju näärivanal oli kõrge forumüts, tähekesi täis tipitud punane rüü ja pikk valge habe. Rinnal hoidis näärivana kitarr, endal niisugune nägu ees, nagu tahaks kohe laulma hakata. Anne näärivana, uisud õlal, meenutas uljast spordimeest. Aga Ene oma kihutas tõukekelguga üle hangede. Ainult Eino näärivanast ei olnud aru saada, mida ta kingiks toob. Eino näärivana oli nagu näärivanad ikka — kott seljas ja kepp käes. «Igaüks pidi ju niisuguse näärivana joonistama, keda tema ootab,» kogunesid lapsed Eino pildi ümber.

Eino suu läks muigele. «Mina just niisugust ootan. Kas te siis ei näe, et tal on kõige suurem kingikott.»

Õpetaja vangutas pead. «Kott kotiks, aga midagi väga olulist oled sa, Eino, küll ära unustanud. Mulle tundub, et sinu näärivana vöö vahelt puudub midagi.» Ja õpetaja tõstis paljutähendavalt pilgu klassiakna ülemisele ruudule, mille nurgas oli näha lumepallijälge ja kiirtena laiali jooksvat pragudevõrku. Eino põsed-kõrvad hakkasid õhetama.

«Ei puudu sealt midagi,» pomises ta maha vaadates.

Teised lapsed hakkasid kihistama. «Puudub, puudub.»

«Midagi, mis metsas kasvab.»

«Mis näärimehel igaks juhuks alati kaasas.» Ja nad lausa lõkerdasid ning fogisid üksteist küünarnukiga.

Äkki kostis peade kohalt vuhinat. Värvipliiats nagu oda ees, pikeeris lambikuplil istunud Klaabu Eino pildile.

«Minge eest! Tehke teed! Väikese vea kiirparandus! Mina tean, mis seal puudu on.»

Püüdlikkusest puksudes vajutas Klaabu roheline värvipliiatsi paberile ja joonistas Eino näärimehe vöö vahele väikese kuusekese.

Illustreerinud ANNE AARE

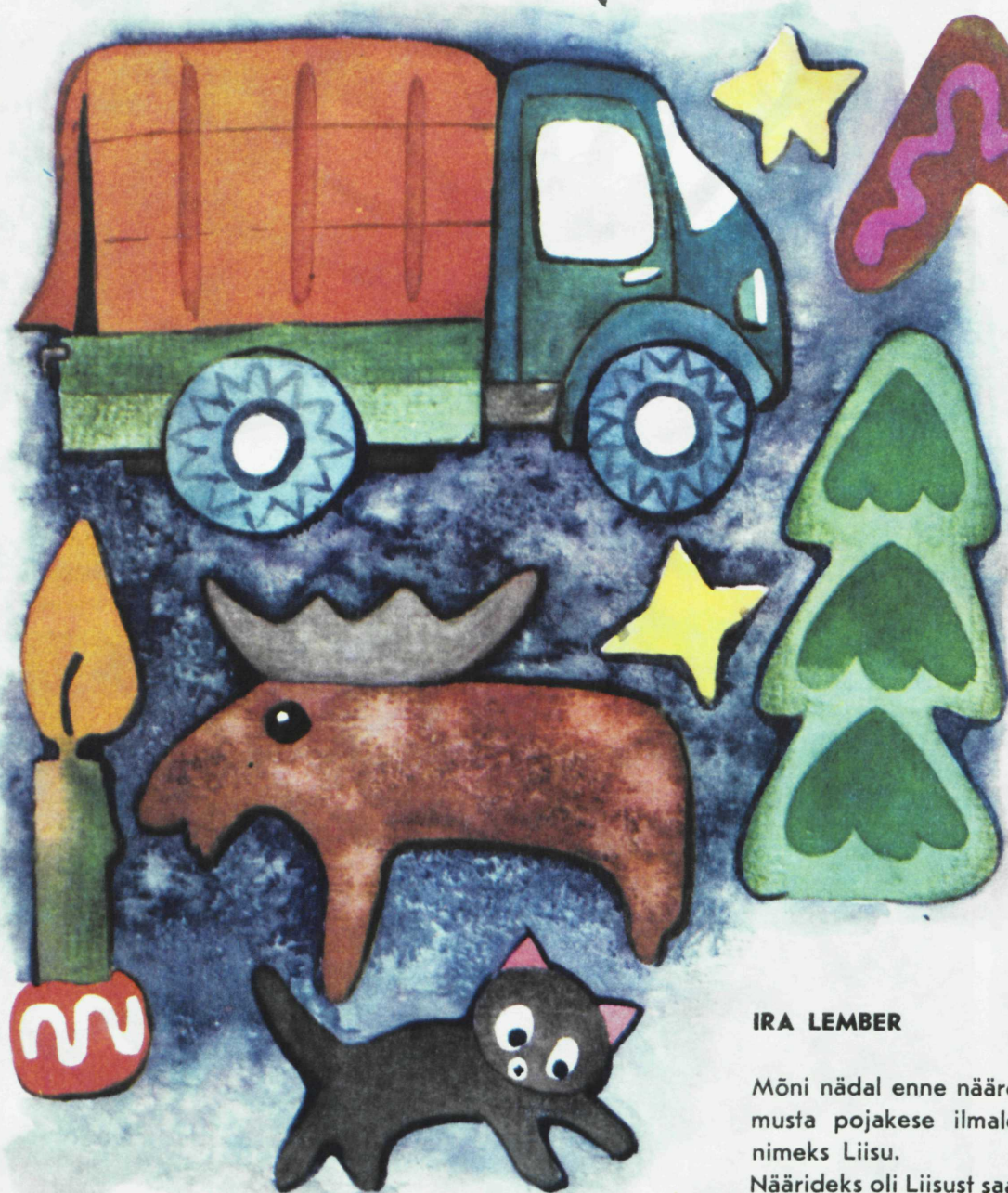
LEELO TUNGAL

INDIAANLASEMÄNG

KUI LIHTNE ON OLLA INDIAANLANE!
KUI ILUS ON OLLA INDIAANLANE!
SELLEKS KULUB OKSNES
PAAR NARMAIKS TEHTUD POKSE,
OKSAINUS PADJATÄIS SULGI,
HUULEPULKI — NOH, NEID LÄHEB HULGI,
KULMUPULKI KAHE AASTA JAGU —
NENDEGA SAAB KIRJUKS NÄO JA PLAGU.

KAHEST KESKMISEST LINAST SAAB TELGI,
MÖNEST PEEGLIST SAAB JÄRVEVEE HELGI,
JA VEEL! JA VEEL, JA VEEL
PEAB SUL OLEMA KINDEL MEEL,
MÕNE KOHA PEALT NAHK HÄSTI PAKS,
ET INDIAANLASE-ISA LAKS
SIND EI KURVASTAKS.

NÄÄRIK

TIIA TOOMET

VANA-AASTAÕHTUL OLITÄDI MAIE JUURES LASTE NÄÄRIPIDU.

SEAL SAI LIMONAADI, NALJA JA PALJU SÜÜA. MAIT SÕI ÄRA PEAAEGU TERVE AUTO, AINULT ÜHE RATTASÕI LAUR. KADRI SÕI PÕDRA KOOS SARVEDEGA. JAAK SÕI KROKODILLI. RIINA SÕI KASSI

IRA LEMBER

Mõni nädal enne nääre tõi Hardi kass Ints süsimusta pojakese ilmale. Hardi pani pisikesele nimeks Liisu.

Näärideks oli Liisust saanud terane ja kena kassipoeg. Ja Hardi oleks ta meelsasti endale jätnud. Aga ema ütles, et kahte kassi ei saa kuidagi linnakorteris pidada. Et Liisu nii armas loom oli, otsustas Hardi ta kinkida oma väga heale sõbrale. Ja et parajasti näärpühad olid, siis ütles Hardi, et viib Liisu naabri Taunole näärkingiks.

Tauno oli väga rõõmus, kui Hardi talle sellise tore näärkingituse tegi. Tauno igatses juba ammu endale kassi.

Aga järgmisel päeval lumememme tehes läksid sõbrad riidu.

«Tee ise oma lumememm valmis!» hüüdis Tauno südametäiega ja jooksis minema.

«Sind pole siia tarviski!» karjus Hardi talle järele ja virutas Tauno veeretatud lumepallile jalaga. Mõni aeg hiljem meenus Hardile Liisu, kelle ta

NÄÄRIKINK

IPIDU

SABA JA PEA, KASSI KEHA SÕI TÄDI MAIE
ISE. KRISTJAN JA KERTU SÕID KAHE PEALE
ÄRA KUU JA KOLM TÄHTE. PEETER SÕI
KOLLASE LEEGIGA KÜÜNLA. SIIS SÕI
TRIINU VEEL SAAPA JA INDREK KUUSE
NING KÕIGE LÕPUKS SÕI TÖNN ÄRA
NÄÄRIVANA. SIIS OLIDKI PIPARKOOGID
OTSAS JA PIDU KA LÄBI.

Illustreerinud ENE PIKK

nii kergemeelselt oli Taunole kinkinud. Ja Hardi jooksis Tauno ukse taha ning helistas pikalt kella.

Kui Tauno Hardit nägi, arvas ta, et söber tuleb lepitust tahtma. Ta suu tõmbus naerule. Hardi krahmast hoopis Liisu sülle ja jooksis trepist alla. Ehmunud Tauno kiirustas Hardile järele.

«Anna Liisu siia! Sa ise ju kinkisid kassipoja mulle!»

«Mis sest, et kinkisin! Nüüd aga viin minema!»

Ja Hardi läks koos Liisuga. Tauno jäi õnnetu näoga neile järele vaatama.

Järgmisel päeval mängisid Tauno ja Hardi jälle koos. Eilne tüli oli ununenud. Hardi ütles: «Tahad, ma toon Liisu sinu juurde tagasi!» «Muidugi tahan!»

Ja kassipoeg Liisu viidi uuesti Tauno kassiks. Öhtu eel juhtus Hardi Tauno vanaemaga vastamisi. «Mis sa sest kassipojast niimoodi solgutad,» pahandas Tauno vanaema. «Vaene loom

ei oska kuskil pool koduneda!»

Hardi tõmbus tusaseks.

«Ja ega see ilus ka pole, et enne kingid ja siis võtad kingi jälle tagasi! Niimoodi oled sa üks andja ja võtja!»

Hardi nägu läks veel rohkem mossi. Äkki sööstis ta trepist üles.

«Kuhu sa tormad?» hõikas Tauno vanaema.

«Võtan kassipoja tagasi!» nähvas Hardi üle öla.

«Nääriverana» — joonistanud Metsa-
poole 8-kl. Kooli õpilane
PILVI KALNIN

TALV

Talv on tore aastaaeg. Lastele meeldib talv väga. Siis saab suusatada, kelgutada, lumesõda pida-
da ja uisutada. Koolilapsed ruttavad kiirel sam-
mul koolist koju, teevad koolitöö ära ja lippa-
vad õue. Kellel on hobune, see tunneb lumest
erilist rõõmu. Saab ju saanisõitu teha. Tore on
vaadata, kuidas lumehelbed saani alt välja keer-
levad ja õhus hõljuvad.

GARMEN KÖRVET,
Ruusmäe 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

NÄÄRITAADI TULEMINE

AASTA UUS ON UKSE EES,
NÄÄRITAAT ON JÄLLE TEEL.
LASTEL PALJU JUTTU,
KOTIS TUHAT NUKKU.

AGA MULLE, NÄÄRIMEES,
TEE SA KENA SUUSATEE,
KUI SUUSATEE, SIIS SUUSAD KA
JA KEPID KOMMIKOTIGA.

HANNES LICHT,
Kadrina Keskkooli
IIIb klassi õpilane

LUMEMEES

ISE OLEN LUMEMEES,
NINA PUNANE MUL EES.
JA VEEL TATSAN LUME SEES.
ISE OLEN VAHVA MEES.

SERGEI SEMJONOV,
Kilingi-Nõmme Keskkooli
IIa klassi õpilane

SADAS LUND

KUI LUMEMEMMED TANTSU LÖID,
SIIS NÄÄRIVANAD KINKE TÖID.
ÕUES SADAS PALJU LUND,
ÕÖSEL LAPSED NÄEVAD UND.

NEMAD NÄEVAD SEDA UND,
KUIDAS KARUOTT SÕÖB LUND.
PÄRAST KURK TAL VALUTAS,
EMALT ABI PALUS TA.

EMA KEETIS KUUMA PIIMA,
TEGI KOMPRESSI, MÄÄRIS PEALE VIINA.
KARUKE EI TALUND PIINA,
JONNIS: ANNA AINULT MEEGA PIIMA.

KAJA SOOTS,
Abja Keskkooli
IVb klassi õpilane

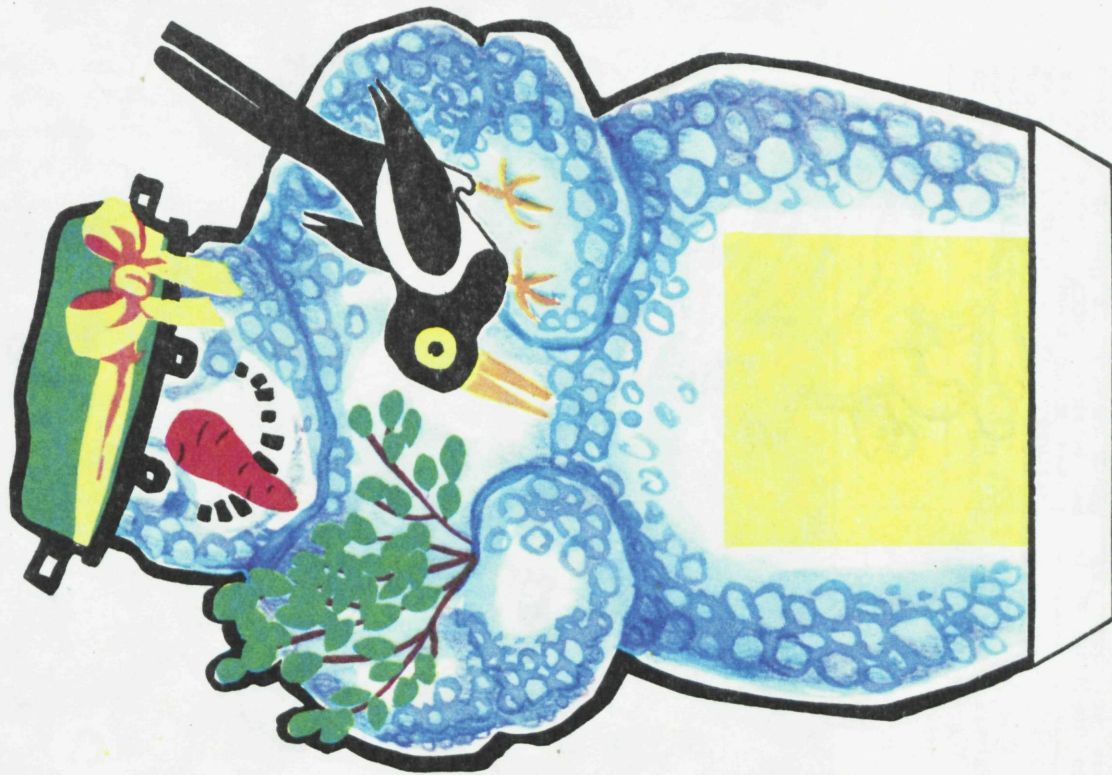
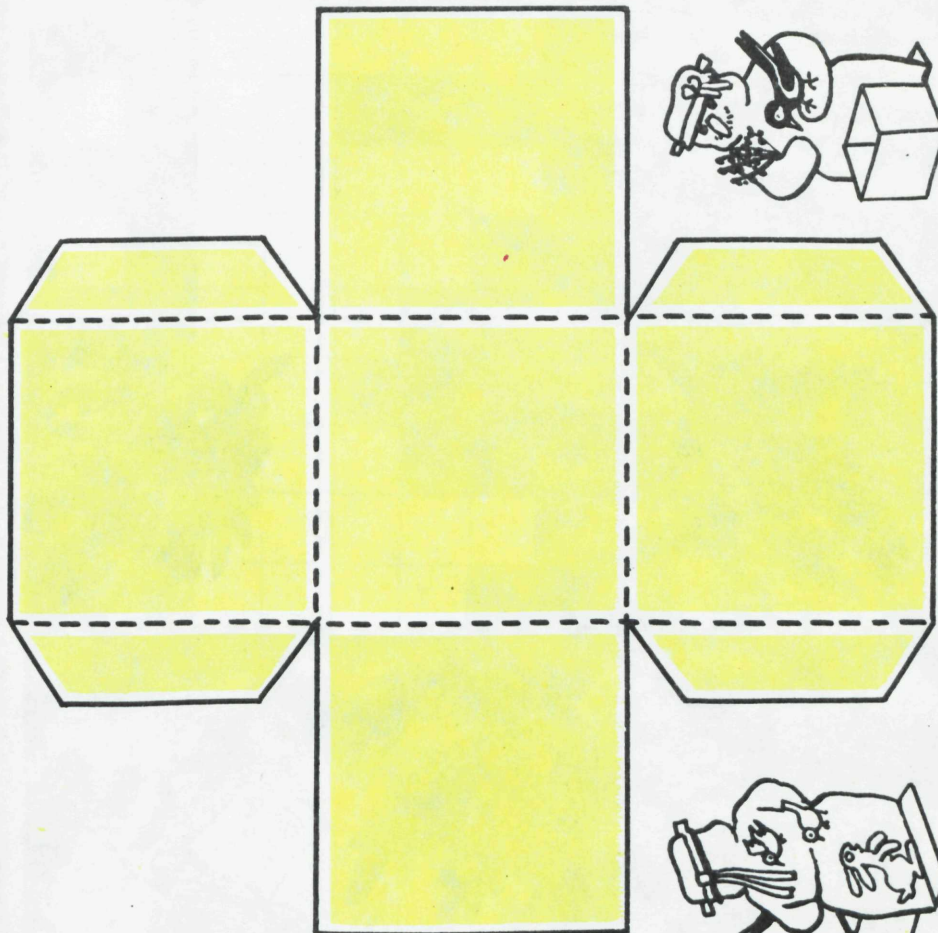
KELLEKS MA SAAN

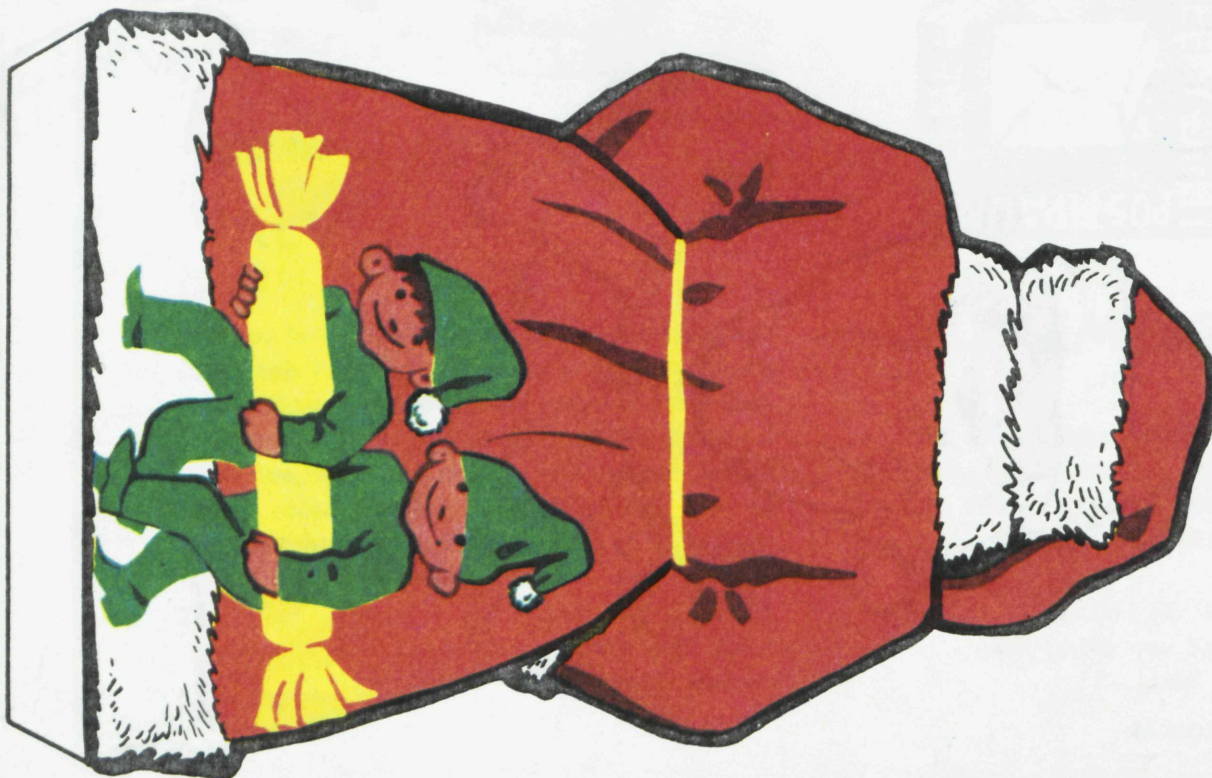
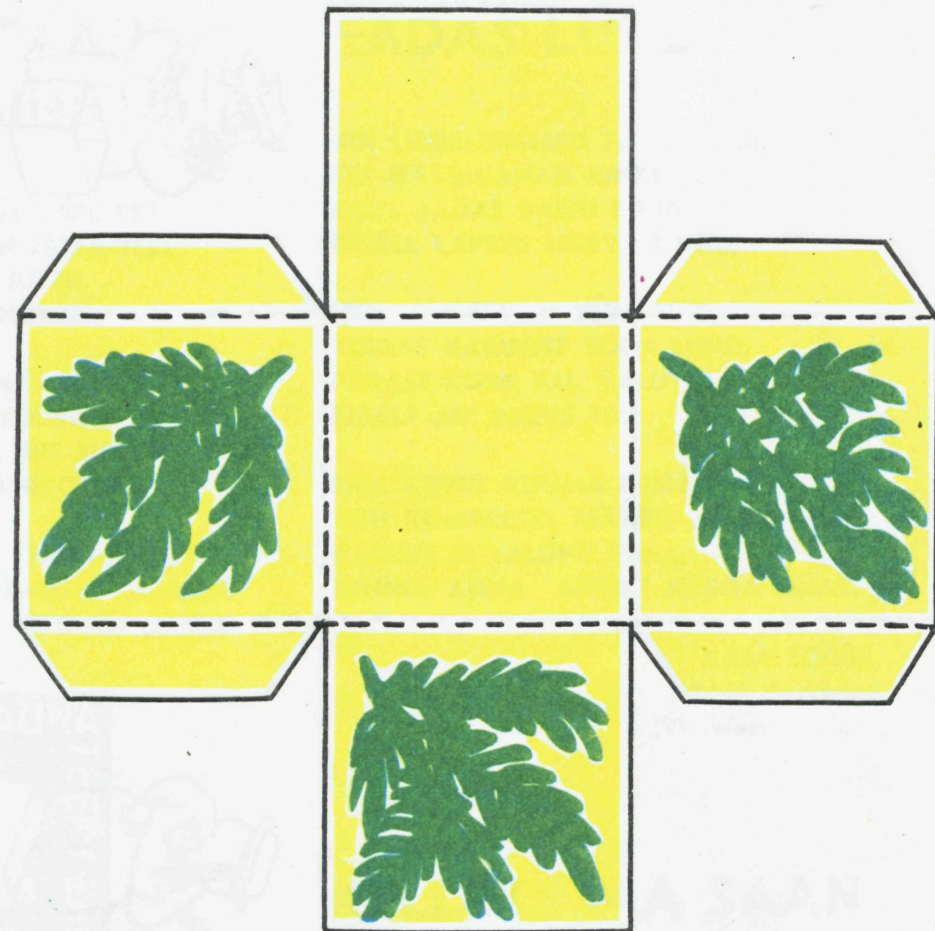
Kui ma suureks saan, siis lähen lennukooli õp-
pima. Esimest korda lennukit juhtima hakates
on mul kindlasti niisugune tunne, et ajan kan-
gid ja teised asjad juhtimispuuldil segamini. Sel-
lest tundest üle saanud, vaatan alla ning näen,
et olen juba Moskva kohal. Ma hakkän ruttu
maanduma oma reisilennuki TU-ga. Ning nii ma
vean reisijaid ühest linnast teise, ühelt maalt
teisele. Ja kuigi teised ametid pole samuti laita,
arvan ma siiski, et lendur olla on kõige parem.

MAREK MOISEJEV,
Laupa 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

Joonistanud VIRVE KOTKAS

NÄÄRITAAT JA LUMEMEMM

Lõika näärिताat, lumememm ja karp musta piirjoont mööda välja. Valge riba, mis on memme-taadi alläärel, keera tahapoole (vt. joonist). Karp voldi punktiirjooni mööda kokku ja liimi näärिताadi kasukale, nii et karbi põhi oleks kasuka äärega ühekõrgusel.

Lumememmele tee siin joonistatud karbi eeskujul teine karp. Esikülg kaunistada mingi mustri või pildiga. Karbi sisse võid panna kompekke, pähkleid, nätsu.

1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								

Näärivana tõi emale, isale, vanaemale ja vanaisale, kõikidele lastele ja Murilegi kingi. Arva ära, mis kingitused need olid, ning paiguta õiges järjekorras ruudustikku. Ühalt alla saad ühe nääritoidu.

Nääriehetel on peidus kaks soovi näärivanalt. Millised need on!

Kes Sinu headest tuffavatest tuli näärkarnevalile!

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 12—1979. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja H. Väli 681-400, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 2. XI 1979. Trükkida antud 21. XI 1979. Trükiarv 72 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-08964. Tellimise nr. 3533. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkokoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel JAAN TAMMSAARE joonistus «Näärithaadid tulevad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ №3533. Тираж 72 000.

TULE

KIRJUTAMA!

JOONISTAMA!

«Täheke» kutsub kõiki lapsi jälle kirjutama või joonistama. Võistlustööde ärasaatmise tähtaeg on 15. veebruar 1980. Arvesse lähevad kuni kolmanda klassi (kaasa arvatud) laste tööd. Lasteaialaste omad muidugi ka. Aprillikuus kuulutame võitjad välja ja jagame auhinnad. Kirjutada ja joonistada võib kõigest, mis just sinu pintslile või sule alla sobib. Ootame luuletusi, kirjandeid, jutukesi ja pilte kodust, ema ja isa tööst, koolirõõmudest ja -muredest, loodusest ning loomadest. Oma töö alla kirjuta oma nimi, kool ja klass, kus õpid, ning ära unusta ka kodust aadressi.